

ÒSCAR SARRAMIA

Els quists de la cultura

PER HÈCTOR BOFILL

L'autor denuncia la permanència de determinats gestors culturals que han fracassat com a artistes i s'esfereix davant la possibilitat que nodreixin el futur Consell de les Arts. No hi hauria cap problema si l'organisme tingués porus per on filtrar aquest teixit adipós, però en comptes d'això, la nostra comunitat premia la seva inoperància

Aquests darrers mesos he tingut la desgràcia de topar-me amb una restallera de personatges que durant tota la vida han exhibit la seva condició de joves promeses en diversos camps de l'art però que ja van cap als cinquanta anys i constaten que no han fet res de remarcable en tota la seva trajectòria i que, probablement, ja no faran res.

Són autors d'una obra exigua i gandula, d'algun poemari retorçat i infecte (que, per fortuna, ja ningú no recorda) d'algun recull de contes il·legible... Vét aquí també el cineasta que ha postposat sempre el seu llargmetratge per algun compromís en el camp de la publicitat o vét aquí, també, els que ja directament van dimitir de la creació per presentar-se com a «pensadors», grans assagistes que mai no han escrit una ratlla sensata ni han entès res de l'artista que provaven d'analitzar.

No hi hauria cap problema si el nostre organisme cultural tingués porus per on filtrar aquest teixit adipós, però en comptes d'expulsar-lo cap a d'altres sectors del món productiu en què tal vegada serien més eficients, la nostra comunitat premia la inoperància d'aquests especimens coronant-los al capdavant d'alguna institució o unguint-los amb una capacitat de decisió en l'àmbit de la gestió cultural que els confereix un poder desproporcionat en relació a la seva inutilitat.

Durant els darrers anys em fregava les mans quan pensava que tanta incompetència era impossible que continués enquistada en llocs visibles del nostre panorama cultural, pensava en què, ben aviat, serien remoguts i oblidats. Curiosament, però, com si es tractés d'una pel·lícula de sèrie B en què els bons no acaben de liquidar mai els mutants els quals, tot i estar agonitzant, sempre acaben afer-

rant-se al protagonista, aquests personatges sempre aconsegueixen ressuscitar, i, fins i tot, són propulsats a càrrecs més elevats.

No saps com, però, sempre t'acabes topant amb la mateixa crosta: decideixen en el jurat d'algun premi, dirigeixen alguna col·lecció, reменen les cireres d'algun pressupost públic, els recol·loquen en l'àmbit acadèmic.

Hom acaba arribant a la conclusió que, de vegades, no es tracta només dels seus contactes en aquella capelleta artística o en aquella altra, sinó d'alguna qüestió vinculada a la classe social, a la pertinença a una casta transversal que, al final, mani qui mani en el món polític, s'acaben tapant les vergonyes i neutralitzant qualsevol que provi d'abassar-los els privilegis. Parlem del fill ximple que, en comptes de pilotar l'empresa del pare o dedicar-se a alguna professió respectable tenia vel·leitats artístiques, es feia poeta, pintor, musa o mico de fira i, comptat i debatut, el clan acaba consentint els seus capricis.

Tot això ho poso de manifest perquè el meu principal temor de cara a la propera temporada és que el controvertit Consell de les Arts que impulsa el govern de la Generalitat s'acabi convertint en l'apoteosi del recer en què s'aixopluguin aquests *gollums* de tota índole (per al·ludir al cèlebre personatge de J.R.R Tolkien). Una cosa és que reparteixin les quatre engrunes d'un premi, d'una subvenció o d'un suplement cultural i l'altra que els seus cervells esprimatxats monopolitzin el suport públic de la cultura a Catalunya. Aquest seria un pas definitiu en la carrera de la nostra decadència col·lectiva.